

La partida d'escacs de la Unió Europea

Economía, 07/05/2012

Trobareu aquest article i molt més a [Adria's News](#).

La política és com una partida d'escacs: hi ha peces i hi ha jugadors. Els jugadors són aquells polítics més avantatjats; els més hàbils, els que tenen el lideratge i els que ho acaben decidint tot. Les peces són la resta de polítics, la majoria; els que sempre diuen que sí i acaten les ordres dels líders superiors.

I a Europa aquesta manera de fer és més que evident i les regles de la partida són ben clares. Apartant a Cameron d'aquest joc europeu, fent honor a la seva personalitat [euroescèptica](#), els grans jugadors han estat Sarkozy i Merkel, sobretot aquesta última. La 'Reina d'Europa', com li diuen alguns. I és ben sabut que la reina, als escacs, és gairebé omnipotent, una peça clau que pot marcar la diferència al joc i capgirar la partida completament. I quan Merkel i Sarkozy van agafats de la mà formen el tàndem *Merkozy*, una parella forta que té un objectiu indiscutible: derrotar el seu gran contrincant, la crisi. I la crisi és un jugador experimentat que ha enderrocat a grans jugadors en el transcurs de la història.

En aquesta renyida partida, doncs, *Merkozy* ha intentat jugar les seves peces de la millor manera possible per fer front a l'avanç gairebé inexorable de l'oponent que és, sens dubte, un rival molt fort. Malauradament, totes les seves peces han estat sacrificis en va. Han caigut des de peces menors, com Yorgos Papandreu a Grècia, Lars Lokke Rasmussen a Dinamarca, Brian Cowen a Irlanda i José Sócrates a Portugal, com les peces més prominents, les dues torres d'aquesta partida: Silvio Berlusconi a Itàlia i José Luis Rodríguez Zapatero a Espanya. I un cop desarmada aquesta primera línia del front, la crisi tenia via lliure per acabar amb *Merkozy*; i ho ha aconseguit. I si Merkel hem dit que era la reina, Sarkozy és el rei; era el rei, ja que avui li han fet l'escac i mat. Ja no hi haurà Sarkozy. Merkel, però, vol demostrar que la partida encara no s'ha acabat. Encara queda ella dempeus, però per molt forta que es cregui la reina, sola, no pot resultar vencedora; i necessita aliats.

Però els temps han canviat. Ara ja no està envoltada per Papandreu, Rasmussen, Cowen, Sócrates, Berlusconi, Zapatero i Sarkozy, aliats que tenia a la butxaca; no. Ara els noms són uns altres; noms com Papadimos, Thorning-Schmidt, Kenny, Passos Coelho, Monti, Rajoy i Hollande han substituït els seus antics gossos falders. I potser a partir d'ara, sense suports tan clars com abans, Merkel es convertirà en una peça més, condemnada a servir a un nou rei, un nou líder que posi ordre en aquest caos que sembla interminable. També pot ser que es converteixi en un cadàver polític, com la resta dels seus antics compatriotes, però això ja es veurà a les eleccions alemanyes del 2013.

De tota manera, la realitat sembla que seguirà una ruta diferent, un camí més esperançador per la cancellera alemanya. Els

bons jugadors, sempre són bons jugadors, i Merkel és, sens dubte, una bona jugadora. I els bons jugadors, abans que perdre, juren fidelitat a un nou rei; i Hollande resulta prou atractiu per assumir aquest càrrec. Segurament, a partir d'avui, naixerà un nou tàndem, *Merkollande*, que regirà una nova Unió Europea.

Però *Merkollande* no em sembla un nom gaire apropiat per definir la nova parella governant; jo preferiria invertir l'ordre dels mots, referint-nos a la fusió dels nous líders com el tàndem *Homer*. En primer lloc perquè Merkel ja ha tingut el seu moment de glòria; ara li correspon cedir poder a una nova figura, François Hollande. I en segon lloc, no hem d'oblidar que l'enemiga comuna continua sent la crisi. Doncs que *Homer* aconsegueixi que tornem a casa sans i estalvis després de tota aquesta odissea que tan atur i indignació ha portat. Que els vents ens siguin propicis a partir d'ara!